

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

XXI. tečaj.

— V Gorici 1904 —

8. zvezek.

Spoštujte duhovnike!

«Ne dotikajte se mojih maziljenih!»

Ps. 104, 15.

Kraljevi pevec David se pogosto spominja dobrot, ki jih je prejelo izraeljsko ljudstvo od Gospoda, tako da nekateri psaljmi v resnici niso drugzega kakor kratka zgodovina tistih dobrot in milosti ter spodbujanje k hvaležnosti do Boga. Tak psaljem je na primer 104. V njem omenja David mej drugim tudi, kako je Bog varoval patrijarhe pred tujci, in pravi, da ni pustil nikomer škodovati jim in da je zavoljo njih celo kralje strahoval. In dal je tudi zapoved: «Ne dotikajte se mojih maziljenih!»

Zakaj pa se imenujejo patrijarhi «maziljeni»? — Zato ker so bili duhovniki svojega ljudstva.

In da bi Gospod maziljenec svoje in svojega naroda obvaroval pred vsakim oskrunjenjem, zato je zapovedal: ne dotikajte se jih!

Tudi mi, dragi Slovenci, spadamo mej izvoljeno ljudstvo Gospodovo! Posredovavci pa mej njim in nami so naši duhovniki, kaker so bili v Izraelju očaki ali patrijarhi. Ako pa je Gospod branil življenje in čast očakov, ako je branil duhovnike stare zaveze, ali ne bomo tega še bolj pričako-

vali v novi zavezi? Gotovo! Zato brez dvojbe še zdaj velja zapoved: «Ne dotikajte se mojih maziljenih!» — In motili bi se, ke bi mislili, da ta opomin za nas Slovence ni potreben. Saj pri besedi «dotikati se» mi ravno, da bi se moralo misliti na kako pretepanje ali celo vboj — pa tudi tak sramoten slučaj smo morali že doživeti — ampak ima tudi pomen: jemati čast. Ako vzamemo besedo v tem pomenu, potem moramo, žal, priznati, da bi bilo dobro, ke bi se vzdignil prerok in bi prehodil vso našo domovino ter povsod svaril v imenu Gospodovem: «Ne dotikajte se mojih maziljenih!»

Nerad človek prizna kaj takega, nerad odkriva rane svojega naroda; ali če je potrebno, potem ni da bi se odkladalo. Boljše je namreč odkriti še tako ostudno rano, kaker pa pustiti, da grize in razjeda telo na tihem. Sicer je pa rana pri nas že odkrita: obena skrivnost namreč ni več, da nekoč zdaj najlažje izhaja tisti, ki zna dobro udrihati po duhovnikih. Ako je pa rana odkrita, s tem še ni ozdravljena: treba žgati, rezati, treba zdraviti. To je nas vseh dolžnost, ker ako hočemo, da bodo duhovniki mogli mej nami vspešno delovati, — in zato so mej nami — moramo jim pridobiti spoštovanje.

In to je namen tudi temu spisku, ljubo, verno, slovensko ljudstvo!

Pa saj verno slovensko ljudstvo spoštuje duhovnike! Gotovo, in mi se nebi nič bali zastran tega, ke ne bi vedeli, da se tudi po naši mili domovini širi strup, ki ga serka ne le malovredna druhal, temuč, nevede in nehote, tudi dobro naše ljudstvo. Mi bi se za to ljudstvo prav nič ne bali, ke bi ne vedeli, da strup škoduje tudi tistim, ki ga nevede in nehote pijo.

Zato pa poslušajte, dragi bravci, naš prijateljski opomin: Spoštujte duhovnike, spoštujte jih iz serca! Da vam bo pa to mogoče, mora imeti vaše spoštovanje svojo podlago v prepričanju, prepričanje pa v spoznanju velike in častne naloge, ki je izročena duhovnikom. In kakšna je ta naloga? — Darovati in darovati se, to je naloga katoliškega duhovnika.

Darovati!

Že duhovniki starega testameta so imeli nalogo opravljati daritve v imenu izraelskega ljudstva. Zaradi tega so bili v veliki časti in veljavi pri svojem narodu. In le enemu rodu je bila prihranjena ta velika čast, rodu izvoljenemu od Boga samega, rodu Aronovemu.

Kaj pa je daroval duhovnik starega testameta? — Živali in poljske pridelke. Žival za živaljo je šla v smert za grehe ljudstva Gospodovega. Pa to klanje mu je postalo neprijetno, ker je tekla kri dan za dnem, ne da bi se bili Izraeljci kaj poboljšali, še celo proč so se obračali od Boga bolj in bolj. Treba je bilo torej daritve, ki ne bi bila samo vnanje znamenje človeške vdanosti do Boga, temuč sama na sebi Bogu prijetna, sama na sebi sveta in bi posvetila tudi človeka; žival namreč, prinesena Bogu v dar, nima sama na sebi obene izredne vrednosti; vrednost ji da le človek s tem, da jo prinese Bogu v znamenje svoje pokorščine, v znamenje vdanosti do Boga. Ako pa darovavec nima takega ali podobnega namena, potem je prineseni dar prazen, Gospod ne more imeti dopadajenja nad njim. Čemu bodo njemu živali? «Se mami da Gospod vtolažiti s tisoč ovni, ali z mnogo tisoči debelih kozlov?» Mih. 6, 7. Saj sam pravi po preroku Izajiju: «Za žgavne daritve ovnov in za mast pitane živine in za kri telet in jagnjet in kozlov ne maram.» 1, 11. Zato pa si je izbral nove daritev, ketere vrednost ni odvisna od človeka. «Od sončnega vzhoda do zahoda bo moje ime veliko mej narodi, in na vsih krajih se bo darovalo, in čista daritev se bo opravljala mojemu imenu.» Mal. 1, 11.

Kaj je ta čista daritev, dragi brayci, ako ne sveta maša?! Daruje se sicer tudi pri sveti maši meso, daruje se kri, pa ne živaljsko meso, ne živaljska kri, temuč meso in kri Sinu božjega, Jezusa Kristusa samega. Ali ni to torej čista daritev? Da! najčistejša je, naj bo čist ali ne tisti, ki jo daruje. Nečist darovavec pristopa k oljarju sicer sebi v pogubljenje, ali nam v zveličanje, zakaj ta daritev je tako čista, da je ne morejo oskruniti tudi vsi grešniki celega sveta; pač pa oskrunijo sami sebe, ako ne opravljajo te brezmadežne daritve v brezmadežnem stanu, brez smertnega greha.

Bog bi lahko razposlal vsaki dan po celem katoliškem svetu svoje angelje, da bi oni opravljali to presveto daritev, da bi oni na svojih rokah prinašali Bogu najprijetniši dar, Sinu njegovega, Jezusa Kristusa. Ali tega on ne stori. Za človeka je postavljena ta daritev, zato naj jo tudi človek daruje!

Ni pa dano na prosto ljudem, da bi smeli svojevoljno pošiljati k oljtarju, kogar bi hoteli; Bog sam si izbira darovavce-duhovnike. «In nihče si ne vzame časti, razen kateri je poklican od Boga, kaker Aron». Hebr. 5, 4. Duhovniki so torej izvoljeni od Boga, da mu prinašajo vsaki dan presveto daritev, katero mu je prvi daroval sam Sin njegov, Jezus Kristus.

Ako pa spoznamo svetost in vzvišenost svete maše — in kedo tega ne bi spoznal? — ali ne bomo imeli v častitistih, ki to daritev opravljajo?! Ali ne bomo spoštovali tistih, katere je Bog sam izbral za to sveto službo?

Da pa more duhovnik s čistim srcem in s čistimi rokami darovati, zato mora darovati tudi samega sebe.

Ke bi Bog poslal angelja, da bi opravil daritev svete maše, tedaj bi ta angelj daroval ravno tisto daritev kaker človek, ali samega sebe bi mu ne bilo treba darovati, ker angelji so čas poskušnje že prestali in so zdaj tako vterjeni v dobrem, da se jim ni treba nič premagovati. Premagovanje pa je zatajevanje, darovanje samega sebe. In ker je vsaki človek, tudi duhovnik, podveržen hudemu, in ker je treba pristopati k oljtarju Gospodovemu s čistim srcem in s čistimi rokami, zato je in mora biti življenje duhovnikovo nepretergana versta zatajevanja, premagovanja in darovanja samega sebe, ako hoče dobro opravljati presveto daritev.

Pa ne samo radi tega se mora darovati duhovnik. Koliko drugih dolžnosti ima, ki vse zahtevajo darovanje samega sebe!

Presedeti po cele ure v spovednici, pripravljati se na pridige, obiskovati bolnike, prenašati zopernosti in nasprotovanja, gledati, kako drugi podirajo, kar je sam z največim trudom sezidal, ali ni vse to darovanje samega sebe?

Zapustiti rojstni kraj, zapustiti stariše, sorodnike,

prijatele, zapustiti svet in se posvetiti delovanju za zveličanje duš, ali ni to darovanje samega sebe?

Še nekaj bomo rekli! — Živeti v vedni zderžnosti, živeti tako iz ljubezni do Boga in bližnjega, ali ni to veliko zatajevanje, ki zasluži naše polno spoštovanje?! — Da! ta dar je tako velik, da mnogi pravijo: saj ne žive čisto, to ni mogoče! Če pa Bog pravi, da je mogoče? Kogar Bog pokliče v svoje svetišče, — in le tak sme vstopiti — temu gotovo da tudi milost, da more živeti čisto, ako le tudi sam stanovitno sodeluje s to milostjo.

Res, tako si bo morebiti kedo mislil, ke bi le vsi sodelovali s tisto milostjo, potem bi jih tudi jaz spoštoval, ali v resnici ni tako.

Da se najdejo duhovniki, ki ne delajo tako, kedo taji? Drugače tudi biti ne more! Ljudi si je namreč Bog izbral za duhovnike, in ljudje imajo vedno svoje slabosti. Seveda se po pravici pričakuje, da naj jih imajo duhovniki manj kaker navadni ljudje, da naj žive bolj vzgledno in bolj sveto kaker drugi. In te dolžnosti se duhovniki tudi zave-dajo.

Tega si mi priča ti samo, drago ljudstvo slovensko! Vidim namreč, da si dobro, pobožno, vidim, da si zvesto Bogu in cerkvi njegovi, in to je neovergljivo znamenje, da so dobri tudi tvoji vzgojitelji — duhovniki. Ako bi bil namreč vodnik slab, kako bi bil dober tisti, ki se mu daje voditi?!

Da! vi sami, dragi Slovenci, ste mi priča, da so naši duhovniki dobri! Zakaj se namreč tako čudite, ako se zgodi, da duhovnik pade? Ali ne zato, ker je to nekaj redkega?!

In zato ti, slovensko ljudstvo, tudi spoštuješ duhovnike in jih moraš spoštovati! Saj so tvoji sinovi, kri tvoje kervi, iz tebe so pognali, iz tebe vzrastli. Kje je verna slovenska mati, ki si ne želi, da bi vsaj eden njen sin postal kedaj duhovnik? In ta želja slovenskih mater je želja vernega naroda našega!

Ako torej, mili rojaki, vaše dobro življenje priča, da imate dobro duhovščino, ako priča vaše odkritoserčno veselje in ponos ob novi maši, da visoko cenite duhovski

stan, kako je to, da vender le verjamete, kar kje berete zoper duhovnike?

Pomislite, da v slabe časnike vse pride; ali je res ali ne, nato se malo ali nič ne gleda. Sovražniki duhovščine dostikrat celo vede in hote pišejo laži. Naša duhovščina tega pač ni zaslužila. Kar imamo dobrega, so več ali manj storili duhovniki, in zato žanjejo zdaj nehvaležnost!

Ne pravim, dobro ljudstvo, da si ti nehvaležno. Ne! Nehvaležni so tisti, ki so prišli iz tebe, ki so se pa v tujini navzeli tujega duha — meržnje do katoliške vere in katoliške duhovščine. Niso sicer vsi taki — Bog obvari! — ali veliko jih je.

Ako se pa sem ter tja sami prepričate, dragi bravci, da ta ali oni duhovnik ni mož po volji božji, tedaj poterpajte! Tudi tak duhovnih je maziljenec Gospodov. Zato je naša dolžnost, njegov greh pred svetom zakrivati, ne pa raznašati!

Očak Noe, ko še ni poznal moči vina, je pil in se vpijanil. Pijan je ležal razodet v svojem šotoru. Pristopil pa je Kam, njegov sin, in je videl sramoto svojega očeta, pa je ni pokril, temuč je šel to svojima bratoma povedat. Ta dva pa sta pristopila in ze vso spodobnostjo odela svojega očeta.

Ko je Noe vse to izvedel, kaj je rekel? »Preklet bodi Kanaan, suženj bodi sužnjih svojih bratov.« I. Mojz. 9, 25. Njegova brata pa je blagoslovil. In kaker je ta dva povsod spremljal blagoslov očetov, tako se oklepa Kanaana in njegovega rodu prekletstvo do današnjega dne.

Ali nimamo tudi mi, dragi bravci, pričakovati obilnega blagoslova božjega, ako bomo skušali prikriti sramoto slabih duhovnikov, ako bomo zagernili njih greh s plaščem ljubezni? nasproti pa, ali se nimamo bati po vsi pravici prekletstva, ako bomo raznašali greh vbozega duhovnika po celem svetu?!

Duhovnik zakrije vse naše, tudi najskrivniše grehe, on pristopa k oljtarju, bi rekel, obložen z našimi pregrehami. »In Aron bo nosil pregrehe, ketere bodo storili Izraeljevi otroci.« II. Mojz. 28, 38. Ali ne velja to še veliko bolj o duhovniku nove zaveze?

Duhovnik nosi nas vse v svojem sercu, da nas priporoča Gospodu. «In Aron naj nosi imena Izraeljevih otrok na napersniku sodbe na svojih persih, kedar pojde v sveetišče». II. Moz. 28, 29. Duhovnik novega testamenta nima napersnika, na katerem bi bila zapisana naša imena, pač pa ima in mora imeti serce kaker apostelj Pavelj, ki je klical : «Naše serce je razširjeno.» II. Kor. 6, 11. V tem sercu je za nas vse dovolj prostora.

To vse stori duhovnik za nas. Ako pa se sam spotakne v svoji težki službi, tedaj naj bomo mi njegovi sodniki ? Ne tako, ljubi Slovenci ! Sodi naj ga Bog, mi pa poterpimo ! Morebiti smo si sami zaslužili slabega duhovnika sè svojimi grehi.

Nikar torej, nikar ne pripovedujte dalje, kar je vam samim v sramoto ! Saj so duhovniki vaši sinovi, kaj torej kažete svetu lastno sramoto, lastno sprijeno kri ! To pač ni modro, ni pametno !

To je pa tudi nehvaležno ! Tiste, ki za vas darujejo najsvetejšo daritev svete maše, tiste, ki za vas darujejo sami sebe, tiste sramotite pred svetom !

To je slednjič nad vse prederzno ! Bog sam namreč govori : »Ne dotikajte se mojih maziljenih in nad mojimi preroki se nikar ne pregrešite !« Ps. 104, 15.

Spoznaj torej, ljudstvo moje, kar je v tvoj mir ! Saj ni skrito pred tvojimi očmi. Zapusti razburkano morje prepirov in verni se na otok ljubezni ! Edinost, lepa bratovska, naj zacvete zopet mej nami ! Pod zastavo ljubezni se bojujmo zoper vunanje sovražnike, ne pa zoper lastno kri ! Pod zastavo edinosti posvetimo svoje moči, ne prepirom in bojem, temuč čednosti in delu.

P. V. K.

Korist iz premišljevanja svojih napak.

P. A. M.

VII. POGLAVJE.

Nauki sv. Frančiška Salezija o vporabi svojih napak za večje zaupanje v vsmiljenje božje.

V prešnjem poglavju smo slišali iz naukov bogoslovcev in svetnikov, kako nam celo naše pregrehe služijo v to, da si pridobimo vedno večje zaupanje v božje vsmiljenje.

Poslušajmo kaj nas o tem še uči sv. Frančišek Saleški.

«Vprašaj me, ljuba hči, ali se mora sè zaupanjem približati k Bogu duša, ki je prevzeta od zavesti svojega grešnega siromaštva. Na to odgovorim, da sme duša, ki se zaveda svoje revščine ne le imeti veliko zaupanje v Boga, temuč da brez te zavednosti pravega zaupanja celo imeti ne more. Zakaj ravno to spoznanje in pripoznanje naše revščine nas Bogu priporoči. Tako so vsi veliki svetniki — kaker Job, Danijel in drugi — svoje molitve pričeli sè spoznanjem svoje revščine in nevrednosti. Nekaj zelo dobrega je torej to, da spoznamo, kako revni, kako zaničljivi, kako nevredni smo stopiti pred obličje božje.

Čeravno se imenitni rek starih: Spoznavaj samega sebe, ozira bolj na to, da spoznamo imenitnost in vrednost svoje duše, da se varujemo, vsega kar bi se ne vjemalo s to plemenitostjo duše, vendar smemo te besede porabiti tudi za to, da vedno bolj spoznavamo svojo nizkost, nepopolnost in revščino. Čim bolj bomo to spoznali, tem bolj bomo zaupali v dobroto in vsmiljenje božje. Vsmiljenje in revščina ste tesno združene, ena brez druge ne more biti. Ke bi Bog ne bil vstvaril človeka, bi vse eno bil neskončno dober; toda njegovo vsmiljenje bi se ne moglo v djanju pokazati, ker vsmiljenje se razodeva le tam, kjer je revščina. Vidiš torej, da imamo toliko več vzroka zaupati v Boga, koliker bolj spoznamo svojo revščino. Nezaupnest do samega sebe izvira iz spoznanja svoje nepopolnosti. Dobro je, da sami v se ne zaupamo ali ravno to nas mora učiti, da vse svoje

zaupanje le v Boga postavimo in na njegovo vsmiljenje upamo.

Naše vsakdanje pregrehe in nezvestobe nas morajo seveda pred Bogom osramotiti in ponižati in zato beremo, da so svete duše, kaker sv. Katarina Sijenska in sv. Terezija, občutile pri vsakem pogršku veliko osramotenje. To je čisto pametno; zakaj ako smo prijatela razžalili, se nekako bojimo, približati se mu. Toda pri tem ne sme ostati. Ponižnost, osramotenje in zaničevanje samega sebe nas mora z Bogom še bolj tesno združiti. Zato uči sv. apostelj Pavel: »Slecite starega človeka ž njegovimi deli in oblecite novega.« Tako se človek nekoliko nazaj skloni, da se tem bolj z ljubeznijo in zaupanjem k Bogu povzdigne. Naša revščina naj bo tron vsmiljenja božjega. Čim večja je naša revščina, tem večje naj bo naše zaupanje.

Nobenega vzroka nimaš, dvojiti, da se Bog z ljubeznijo na te ozira; zakaj ljubeznivo se on ozira celo na največe grešnike, ako imajo le nekoliko odkritoserčno željo spokoriti se. Serce božje je tako sladko, tako prijazno, tako ljubeznivo do svojih revnih stvari, ako te le spoznajo svojó revščino! Kako vsmiljeno je do teh vbozih, kako dobro do spokornikov!

Kedo bi ne ljubil tega kraljevega serca, ki v sebi druží ljubezen očeta in matere?

Naše nepopolnosti nam ne smejo dopasti, temuč z aposteljnóm moramo klicati: Jaz nesrečni človek! Kedo me bo rešil od telesa te smerti? Tudi se ne smemo zarad tega čuditi, še manj pa serčnost zgubiti. Ponižnost in nezaupnost v sami sebe moramo iz tega zajemati, ne pa maloserčnost in otožnost; nikedar pa ne smemo zgubiti zaupanja v ljubezen božjo do nas ljudi. Bog ne ljubi naših nepopolnosti in malih grehov, ali on nas ljubi vkljub teh. Kaker se materi ne dopade, ako je otrok prav reven in slaboten, in ona vkljub temu ne preneha njega ljubiti in ljubeznivo mu streči; tako nas tudi Bog ljubi, ako ravno mu niso vseč naše nepopolnosti in naše vsakdanje pregrehe. Po pravici je torej David vskliknil: Vsmili se me, o Gospod, ker sem slab!

To, ljuba duša, naj bo zadosti; bodi serčna in vesela. Gospod se milo ozira na te in te tem serčneje ljubi, činveča je tvoja slabost. Veseli se in hvali se s tem, da si ničvredna, zakaj ravno nad tvojo revščino more Bog razodevati svoje vsmiljenje. Tisti vbožec, ki je naj bolj nadložen, ki more pokazati najhujše rane, se ima tudi za najbolj zmožnega bogato miloščinjo dobiti. Tudi mi smo siromaki; največi so tako rekoč najsrečniši, ker z ljubeznijo se vsmiljeni Bog ozira na nje.

Naj bolj zaupljiva prošnja vbožca so njegove rane in slabosti.

Živi tedaj mirno v svojih slabostih in govori sè sv. Pavlom: «Rad se bom hvalil sè svojimi slabostmi, da bo prebivala v meni moč Kristusova».

Sv. Frančišek Saleški je zahteval od predstojnikov in vseh tistih, ki morajo skerbeti za duše drugih, naj jim požive in vterdijo serčnost in zaupanje. Neki samostanski predstojnici, kateri je bil priporočil neko deklico, je pisal: «Glejte, vi ste nekoliko prestrogi s tem vbogim otrokom. Ne bi ji smeli vedno toliko očitati, ko vender kaže dobro voljo. Povejte ji naj se pri svojih pogreških ne čudi in sama nad seboj ne jezi; povzdigne naj raje svoje oči proti nebu, od koder nas Gospod Bog gleda, enako očetu, ki tudi pazno gleda na negotove korake svojega še slabotnega otroka in mu kliče: Le naprej, otrok moj! — in ako otrok pade, mu daje s prijaznimi besedami serčnost in mu ponudi roko, da se more vzdigniti».

Enaka in še bolj natančno določena navodila je dal ta ljubeznivi svetnik spovednikom. Opommil jih je, da jih ti, ki se jim spovedujejo, kličejo «oče» in zato morajo duhovniki imeti za nje res pravo očetovsko serce in sprejemati jih morajo z največo ljubeznijo, naj imajo še toliko pregreh. «Čeravno se je zgubljeni sin ves razcapan in vmazan naravnost od svoje črede vernil k očetu, ga je oče vender le preserčno objel, poljubil in solze je točil od veselja, ravno zato, ker je bil oče in očetovo serce ima vedno ljubezen za otroka».

Nato svetnik uči, kako je treba ravnati z otožnimi in obupnimi spokorniki.

«Ako vidite, da je boječ in otožen in da nima dosti zaupanja, da bi mu Bog grehe odpustil, potolažite ga s tem, da mu povešate, koliko veselje napravi Bogu spreobrnjenje velikega grešnika; spomnite ga na to, da čim večja je naša siročina, tem večje bo poveličanje vsmiljenja božjega; da je božji Zveličar molil za tiste, ki so ga križali in s tem nam pokazal, da bi bil tudi nam odpustil, ke bi ga bili mi sè svojimi rokami na križ pribili; povejte mu, kako visoko ceni Bog pokoro, da po resničnem kesanju pozabi največe pregrehe, tako, da bi bili odpuščeni vsi grehi celo hudim duhovom in pogubljenim, ke bi oni mogli tako kesanje obuditi; pokažite mu največe svetnike, ki so bili prej veliki grešniki n. pr. sv. Petra, sv. Matevža, sv. Mágdaleno, sv. kralja Davida i. t. d.; podučite ga, da ne moremo bolj zaničevati dobrotljivosti božje in terpljenja in smerti Jezusa Kristusa, kaker, ako ne zaupamo v odpuščenje svojih grehov; recite mu, da smo dolžni verovati v odpuščenje grehov in, da ne smemo dvojiti, da nam bodo grehi res odpuščeni, ako le prejmemo sv. zakrament, keterega je Bog v ta namen postavil».

Znano je, s koliko dobroto in prijaznostjo je sv. Frančišek Saleški svoje spovedance sprejemal. Ta misel ga je vsega prevzela, kaker spričujejo mnogi, ki so ob njegovem času živeli. Msgr. Kamus piše: «Večkrat sem slišal, kako je hvalil sv. Terezijo, da je tako rada prebirala življenje onih svetnikov, ki so bili poprej veliki grešniki, ker iz njih velike dušne vbožnosti toliko lepše sveti lepota božjega vsmiljenja».

«Jaz ne vem, kakšen sem, je pisal svetnik sveti Ivani Šantaljski; zakaj čeravno spoznam svojo slabost, me vender to ne bega, da, včasih sem prav vesel, ako pomislim, koliko dela napravljam vsmiljenju božjemu».

P. de la Rivijer govori o tem sv. škofu: «Ne morem popisati ljubezni polne žalosti, katero je občutil, zarad vsakega pogrška, žalosti, ki je bila združena z otroškim strahom, popolno vdanostjo v Boga in neomahljivim zaupanjem v nezapopadljivo dobrotljivost božjo. Nemogoče je to z besedami pevedati; ker ta verli mož se je vže od svoje mladosti učil v šoli sv. Duha, Boga častiti kot neskončno

ljubeznivega in dobrotljivega Gospoda, ki zbriše vse naše grehe, ako jih obžalujemo, ki jih pokoplje v morju svojega vsmiljenja in požge v ognju svoje neskončne ljubezni. Zato se je tudi on pri kakem majhinem pogrešku, ali keder ni natančno spolnil kakega svojega sklepa krotko pogrjal, ne da bi bil zarad tega kaj otožen ali nejevoljen, potem pa je zopet s polnim zaupanjem obernil svoje oči gori k svojemu dobremu Gospodu in Zveličarju.»

Socijalni odlomki.

P. S. Z.

(Dalje.)

Socijalni demokrati.

Da so socijalni demokrati po svojem nauku: „vera je zasebna stvar“, popolni brezverci, tega smo se že prepričali. Videli smo pa tudi, kako krivično ravnaajo v gospodarskem oziru, ker hočejo proti naradni in božji postavi, proti pravičnosti in človeški prostosti, napraviti vsa pridelovavna sredstva za skupno imetje socialistiške države.

Toda to ni še vse. Tudi v narodnem oziru moramo soc. demokrate obsoditi in njihov nauk o mejnarodnosti zavreči.

Gotovo je vsakemu poštenemu Slovincu za sv. vero najdražji njegov materin jezik. Mi vemo, da smo svoj jezik in govor prejeli od Boga, zato imamo tudi pravico in dolžnost ohraniti in braniti ga. Sicer nismo v verstih tistih, ki hočejo naj bo njihov jezik vsem vse, začetek in konec vsega delovanja. Ne. Mi damo radi vsakemu, kar mu gre, in znamo spoštovati vse narodnosti, toda pustiti ne moremo in ne smemo, da bi nam drugi močnejši narodi naše pravice kratili in nam krivično jemali, kar nam je Bog dal in nam draga mati izročila. Izdajavci lastnega jezika biti ne smemo in biti nečemo!*)

*) Naj mi bo dopuščeno dodati tu nekatere opazke s popotovanja po Pruskem, da bote videli, kako silni, da ne rečem krivični, so Nemci v narodnem pogledu.

Krivično ravna jo z nami v narodnem pogledu sosedje na severu in jugu. Toda nič manjši nasprotniki in zatiravci našega jezika, ko ti, so tudi soc. demokrati. Mej tem ko je onim njihova narodnost nad vse, je soc. demokratom prazen nič. Razglasili so se za mejnarodne t. j. za ljudi, katerim je materin jezik stranska stvar, za katero se ni treba zmeniti. Zato pa tudi vidimo in slišimo, da soc. demokrati, tudi če so sinovi slovenskih mater, najraje in največkrat v nam tujem jeziku govorijo. Menda je nemško govoriti za nje bolj imenitno in gosposko. Sramujejo se ti ljudje svojega jezika in svojega naroda; zato gredo pa tudi lahko drugam oznanjevat svoje brezbožne in pogubne nauke. Mi imamo svoj jezik, ki nam je in nam bo vedno mej vsemi najdražji. Sè soc. demokrati nočemo biti ne brezverni, ne krivični, pa tudi ne mejnarodni.

V Renski okrajini in Vestfaliji živi v krajih premogokopov približno nad dva tisoč slovenskih družin. Število vseh tam živečih Slovencev bi cenil z otroci vred okoli 7.000; natančnega števila ne vem, zdi se mi pa, da jih mnogo več ali veliko manj ne bo. Ravno koliko slovenskih otrok hodi tam v šolo, ne morem reči, a nekaj stotin jih je gotovo. Vsi ti hodijo v nemške šole, kjer ne slišijo nobene domače besede. Sperva je tem uboščekom zelo težko, tako da se prvo leto sploh bojijo v šolo iti, pozneje se privadijo tujemu jeziku in zadnje šolsko leto so že popolnoma potujčeni. Slovensko šolo in slovenski poduk dati tem otrokom, to bi se Nemcem smešno zdelo. — Primerjajte pa te razmere z našimi, kjer mora biti za vsako peščico tujih nemških otrok že nemška šola in večkrat jo morajo še celo Slovenci vzdrževati ali vsaj podpirati in nehote se morate vprašati: Ali je dal Bog drugim več pravic ohraniti njihov jezik ko nam? In če imamo vsi enake pravice, kje je pravičnost? Mi ne smemo na tujih tleh ničesar zahtevati, tuji pa na naši zemlji tirjajo vse in ko dosežejo, kar nam odrekajo, še pravijo, da smo krivični. Krivični? Da krivični smo, pa ne drugim narodom, ampak sebi in svojemu jeziku! — No pa naši ljudje tam nimajo državljanskih pravic, bo ugovarjal kedo. Dobro, pa pojdemo k Poljakom, ki so pruski državljani, ko vsaketeri drugi Prus. Poljakov je v okraju premogokopov okoli tristo tisoč, in pošiljajo tudi temu velikemu številu primerno otrok v šolo. V kakšne šole? Pravičnost pravi: V poljske. Toda pruska postava jih sè silo in strogo kaznijo kliče edino le v nemške šole. Še več! Tudi odraslim ne dovoli sv. maše s poljskim petjem in pridigo, ampak jih pusti še le popoldne opravljati službo božjo v domačem poljskem jeziku. Zastonj so bile vse prošnje v tem oziru. Ali je to pravično, o tem sodite lahko sami.

Poleg sv. vere in materinega jezika pa ljubi slovenski rod že od nekdanj tudi svojega vladarja. Sinovi slovenskih mater preteklih dni in stoletji so pričali na bojiščih o vdanosti našega naroda do habsburške hiše in težko je najti v zgodovini kateri narod, ki bi bil glede zvestobe do vladarja tako neomadeževan, kaker smo Slovenci. A soc. demokrati nam hočejo škodovati tudi v tem oziru. Kaker drugi vladarji, tako jim tudi naš cesar ni po volji. Proč z državami, proč z vladarji! to je ena izmed družih njihovih zahtev. Menda bi jim cesar najbolj vstregel, če bi se takoj odpovedal vladarskim pravicam in posadil na cesarski prestol najbolj nevernega, krivičnega in razberzdanega soc. demokrata! O to bi bil pravi samosilnik! Zakaj? Imel bi ljudi za živino in bi jih vladal ko živino, ki nima duše po božji podobi vstvarjene. Če mu kedo ne bi bil všeč, kedo bi mu branil odstraniti ga, spraviti ga v ječo ali sè sveta? Ako bi hoteli soc. demokrati svoje nauke izpeljati in vvesti državo, kakeršno si domišljajo, morali bi biti poprej angeli sami in angeli vsi drugi ljudje brez človeških slabosti in strasti. Ker se pa vedno bolj bližajo upornim in nezvestim angeljem in tudi ljudi na to pot napeljujejo, potem smemo reči, da bi bila njihova država najbolj podobna peklu. Z upornimi soc. demokrati zvest državljan in pošten Slovenec ne bo nigdar soglašal.

Našim ljudem je draga tudi domača družina. Slovenski mož ljubi svojo ženo in otroke in zvestoba in udanost slovenskih žena do njihovih mož je vedno neomahljiva. Slovenci hočejo tudi nadalje še živeti skupno v družinah, kaker do sedaj, in nočejo, da bi jim kedo žene skrunil in otroke zapeljeval. Slovenke ne marajo biti priproste nečistnice, ampak mislijo vedno biti poštene žene in dobre, skerbne matere. Pred aljarjem sta si mož, ko krepak mladenič, in žena, ko cvetoča dekle, podala roke in prisegla vpricho Boga vedno zvestobo in dosmertno ljubezen. Četudi mnoge obiskuje uboštvo in jim nadloge primešajo marisketero grenko kapljo v kelih življenja, vendar nočejo prelomiti dane besede. Vez ljubezni veže moža in ženo, stariše in otroke še celo onkraj groba. Toda to vez sv. zakona in četerto božjo zapoved skušajo soc. demokrati raztergati in vničiti vsako družinsko

življenje ter ogreniti življenje še bolj, kakor ga je ogrenil z napačno prostostjo liberalizem pred njimi. Vse hočejo vzeti ljudem: Boga, sv. vero, denar in posestvo, vsako lastnino, dušo in nebesa, jezik in državo, žene in otroke, vsako tolažbo, za živino so jih razglasili, pa hočejo kljub tega veljati za prijatele nižjih stanov! To se pravi norčevati se, ne pa rešiti ljudi!

Sedaj pa napravite iz tega, kar smo povedali iz nauka in življenja soc. demokratov, vi, dragi bravci teh verstie, sklep sami. Kaj se vam zdi, da so soc. demokrati?

Soc. demokrati so brezverci, zato noben kat. kristijan ne sme imeti z njimi prijateljstva in občevanja.

Soc. demokrati so o se b n e m u i m e t j u n a s p r o t n i, vsem hočejo vzeti vse in napraviti za skupno lastnino, zato ne more biti na njihovi strani noben poštenjak.

Soc. demokrati so proti narodnosti in zametujejo materin jezik, zato se jih mora ogibati vsak dober narodnjak.

Soc. demokrati so proti vladarski hiši in državi, zato jih obsoja vsak zvest domoljub in državljan.

Soc. demokrati so proti družinskemu življenju, zato morajo bežati od njih vsi pošteni možje, vse zveste žene, vsi dobri sinovi in hčere.

Soc. demokrati so človeka razglasili za živino, zato jih mora obsoditi sleherni človek, ki še ni živini enak.

Z brezverci, krivičniki, odpadniki, uporniki, nečistniki noben katoličan, noben poštenjak, noben predstojnik in noben podložnik, nobena pametna oseba soglašati ne more, ne sme.

Morebiti bi po teh kratkih opazkah o nauku, nazorih in življenju soc. demokratov utegnil kedo misliti, da jih gledamo le skozi črne očnice s sovražnim očesom. O, Bog obvaruj! Sovraštva ne gojimo do nikoger in tudi soc. demokratov ne sovražimo, ampak nasprotujemo le njihovim krivim naukom, ki se vstavljajo resnici in obsojamo njihove z m o t e, ki so za človeško družbo zelo škodljive. Osebnega sovraštva pa ne poznamo.

Prav radi priterdimo, da tudi soc. demokrati niso po-

polnom a hudobni. Popolnoma hudobni so le zaverženi v peklu, na svetu ima tudi največi hudobnež še kaj dobrega na sebi. Tudi soc. demokrati imajo nekaj dobrega in sicer vse tisto in edino tisto, kar imajo iz sv. kerščanske vere. Dobro je, da se trudijo za rešitev soc. vprašanja, a dobro ni, da ga hočejo rešiti brez vere in Boga. Dobro je, da hočejo delavce in nižje stanove oprostiti krivičnega zatiranja, a dobro ni, da jih hočejo na drugi strani storiti sužnje socialjistiške države in jim vzeti ne le njih premoženje, posestva in prostost, ampak še celo pravico imeti kako stvar ko lastno imetje. Prav je in dobro, da povdajajo človeško prostost, enakost in bratovstvo, a prav ni in slabo je, da tajijo prsto voljo in ponižujejo človeka do živali. Dobro je, da zahtevajo prostost tudi za žene, a slabo je, da jih hočejo ravno s tem storiti sužnje neberzdanih strasti in jih oropati materinskih pravic in gospodinjske časti. Prav je, da oznanjujejo ljubezen, a napačno je, da so zavergli sami izvir vse ljubezni, ki je edino le Bog.

Naj pomislijo dobro soc. demokrati samo to-le: Vse dobro, kar imajo, imajo iz sv. vere, vse hudo in vsi grozni nasledki njihovih nauk izvirajo od tod, ker so zavergli sv. vero in Boga. Kaj storiti? Vernejo naj se na pot sv. vere, zidajo naj na temelj, kateri je Kristus in ne drugi, pa bomo po postavnem potu pravih nauk, večnih resnic in poštenega življenja skupno rešili soc. vprašanje in pomagali vsem krivično zatiranim stanovom, delavcem in obertnikom, rokodelcem in kmetom. Jezus je prinesel rešitev vsem in edino ž njim in na podlagi njegovih nauk bodo vsi našli pomoč in rešitev. (Dalje prih.)

Spomini na moje romanje v Sv. Deželo.

(P. E. P.)

11. Zadnji dan v Nazaretu.

V nedeljo 15. februarija sem opravil sv. mašo v neke-
danji delavnici sv. Jožefa, katero sem že spred omenil. Iz
novega so mi prav živo stopila pred oči Gospodova otročja

in mladeniška leta. Z dejanjem je Gospod tedaj pokazal, da obstoji prava čednost v tem, da smo popolni v navadnih rečeh, sveti v posvetnih, nebeški v pozemeljskih, večni v časnih opravilih. — Koliko ljudi si išče sreče povsod drugod, le tam ne, kjer jih čaka. Gospod Jezus Kristus nam je v svojem prikitem življenju v Nazaretu najlepši zgled pohlevnosti, ponižnosti in zadovoljnosti sè svojim — če tudi še tako priprostim — stanom. Kako delaven je bil Gospod! Prišel je na svet, da bi vstanovil božje kraljestvo na zemlji; zato pa dela in deluje naj poprej v družini. Prišel je na zemljo, da bi osrečil svet; zato pa oberne prvo svojo skerb na družinsko življenje, ki je korenina vsake sreče v državi, v cerkvi, v celém človeštvu. Zastonj se trudijo dandanašnji učenjaki, da bi razvozlali zamotano socijalno vprašanje, ako ne obernejo vse svoje pozornosti najpoprej na družinsko življenje. Zastonj pa bi iskali lepšega zgleda družinskemu življenju, kaker je ta, ki ga imamo v delavnici sv. Jožefa. Po tej delavnici je hodil sv. Jožef z veselo zavestjo, da je njegova največa, najsvetejša in naj srečniša dolžnost skrbeti za mater in za otroka. Tukaj mu je lajšala delo prečista Devica Marija, ki je družila v sebi vse lastnosti skerbne Marte in bogoljubne Marije. Tukaj se je mej rednikovim delom igralo božje Dete, zaklad, veselje, tolažba družine. Vsaka družina, ki posnema to najsvetejšo družino, bo pravo svetišče, pravi raj na zemlji. V taki družini vlada mir, ljubezen, potrpeljivost, da, celo v terpljenju jih tolažila ne bodo popolnoma zapustila.

Po sv. maši sem porabil čas s tem, da sem napisal nekaj pisem, in spopolnil svoj popotni dnevnik, nakupil nekaj potrebnih reči in da smo vredili vse potrebno za nadaljno težavno pot.

Popoldne smo ogledali drugo kapelo, ki je prav blizu maronitske cerkve. V tej kapelici je blizu altarja široka, skoraj štirivoglata skala, podobna mizi. Izročilo pripoveduje, da se je Gospod po vstajenju v Nazaretu prikazal svojim učencem in da je ž njimi na tej skali jedel.

Nazarečanom je bilo skrito, zlasti pa priprosto Gospodovo življenje v spotiko. Ko prvič nastopi v judovski shodnici se sicer čudijo „nad prijetnimi besedami, ketere

so šle iz njegovih ust“ (Luk. 4, 22.) — Gospod vidi v njih serca in bere v njih željo. „Zdravnik, ozdravi sam sebe! Kolikeršne reči smo slišali, da si delal v Kafarnaumu, delaj tudi tukaj v svojem kraju.“ (Luk. 4, 23.) — Ko jim pa noče vstreči, „so vstali, ga iz mesta izgnali in peljali na rob gore, na kateri je bilo njih mesto zidano, da bi ga dolu sunili.“ (Luk. 4, 29.) Gospod pa gre mirno in veličastno mimo njih. Kje je stala judovska zbornica, se ne ve za gotovo. Nekateri trdijo, da tam, kjer je sedaj gerška cerkev, zopet drugi drugod. Tudi glede kraja, kjer so hoteli pehniti Gospoda z roba neke gore, se dvoji. V obče se terdi, da je ta gora na južni strani Nazareta. Do ster-mine je približno tri četertine, tedaj nekoliko daleč proč od mesta. Še neki drugi sodijo, da so hoteli Gospoda pehniti raz skalo, ki je v bližini maronitske cerkve.

Izročilo tudi pripoveduje, da je Marija zvedela, kaj namerjajo Nazarejci z Jezusom. Zato hiti za sinom, toda vsled serčne bolečine in razburjenosti omedli. Na mestu pa kjer se meni, da se je to zgodilo, stoji sedaj majhna cerk-vica, ki je okrog nje pokopališče patrov. Razgled na Nazaret je prav s tega kraja silno lep.

Ko smo se vračali proti severu v samostan, slišimo neko vpitje. Ko vprašamo, kaj pomeni, zvemo, da peljejo od poroke nevesto. Par ulic pozneje vidimo, kako plešejo ženinu na čast fantazijo. — Že zjutraj smo se domenili se zanesljivim vodnikom, z obče znanim možem po imenu Totari. Ta nam je imel preskerbeti konje in vse drugo po-trebno za pot v Jeruzalem. Zvedeli smo pa tudi, da se popoldne poročita dva njegova sinova. Ta dva ženina smo sedaj srečali. Ko so jih peljali iz cerkve domov, pokličem mladega arabskega strežnika in ga naprosim, naj mi razloži navade in šege pri arabski poroki. Kar mi je ta mladenič povedal in kar sem zapazil sam, popišem tukaj, ker vtegne morda katerega izmed bravcev zajemati, kako se ženijo jutrovci.

Vsak jutrovec bodisi mohamedanec ali kristjan se skuša čim preje oženiti. Vender pa se navadno to ne zgodi prezgodaj, ker mora mladenič večinoma precej časa delati, da si zasluži toliko, da more vse s poroko združene troške

poravnati. Opomniti je treba, da nevesta navadno nima dote, nasprotno mora ženin kupiti nevesto. Ako ženinov oče nima denarja, zaslužiti si ga mora sin.

Vsak mladenič hrepeni po tem, da si čim preje „odprelastno hišo“, da postane oče družine, ker ima le kot tak kaj veljave v vasi. Tudi mati mladeničeva komaj čaka, da se sin poroči, ker bi se rada čim preje veselila vnukov. Že pri sinovem rojstvu voščijo sorodnici takole srečo: „Ako hoče Bog, ga boš omožila, dokler boš živa“. Tudi mladeniču se ne moreš bolj prikupiti kaker, ako ma zakličeš: „Ako hoče Bog, se bomo pri tvoji poroki veselili“.

Mladeniču zberejo nevesto stariši; če teh nima več, mu jo zbere starejši brat ali pa stric. Ozirajo se sicer na mladeničeve želje, nikaker pa njemu ni dovoljeno, da bi snubil sam. Saj je že v Abrahamovem času za Izaka znužil Rebeko Abrahamov oskerbnik. — Večkrat se zgodi, da je dekle že v zibeli odločeno za ženo temu ali onemu. Navadno se može dekleta mej 13. in 15. letom. Dvajset let stara dekleta štejejo Arabci že mej „stare device“ — ketere ne smejo pričakovati Bog ve kaj. Sicer se pa večinoma vsaka omoži, ako je le zdrava. Mohamedanci se kaj radi ženijo v sorodstvu; mohamedanci in kristjani pa mnogo gledajo na to, da je on, kateremu izročajo svojo hčer, iz dobre, še bolj pa, da je iz bogate hiše. Glede neveste se seveda tudi želi, da je lepa, vitka, erdečelična, belozoba, da ima oči vsaj take, kaker jih ima serna, ako že ne tacih, kaker je majhina skledica za kavo. „Poleg tega se še želi, da je kratko in redko-besedna, molčeča, in da zna zakrivati napake svojega moža“. Če stariši mislijo, da so „naleteli na tak biser“, pozvedujejo naj poprej, ako le mogoče skrivaj — kako in kaj je z dekletovim očetom. Ako izpade tudi to pozvedovanje vgodno, gre na določeni dan mladeničev oče z dvema ali tremi prijatelji v dekletovo hišo. Snubače sprejmejo prijazno, poprašujejo, odkod in zakaj čast obiska in slednjič jim ponudijo skledico črne kave. Še le potem, ko so počasi izpili kavo, se prične pravo pogajanje, nekako tako le: „Prišli smo, da se s teboj pogovorimo v zadevi, ki ima iz nje prihajati mnogo dobrega. Prišli smo, da sprosimo tvojo hčer za nevesto“. Potem se hvali sreča te zveze in povzdigujejo se

dobre lastnosti ženina in neveste. Ako je dekletov oče s tem zadovoljen, reče navadno: „Vse se bo zgodilo po vaši želji; dekle je vaša hči“. Dekleta samega niti ne vprašajo. Saj mora biti dobro arabsko dekle „kaker nepopisan list, zadovoljna, da stariši nanj zapišejo svojo voljo.“

Nekaj časa po snubitvi se obhaja zaroka v pričo obojnih starišev in sicer v nevestini hiši. Ženin sme biti pri zaroki, nevesta pa ne. Pri zaroki se določi, koliko mora ženin dati nevestinemu očetu za nevesto. Določi se tudi v slučaju, da ima nevesta kaj dote—dota. Plača za nevesto je navadno 600-1500 kron našega denarja in je zavisna od imenitnosti družine, mladosti in lepote neveste. Večino tega denarja si prihrani oče, za ostalo kupijo nevesti obleko in lepotičje, katero ima nevesta takrat prvič na sebi, ko jo pripeljejo k ženinu. Jutrovke so vse zavzete za lepotičje, katero odlože le v znamenje žalosti. Na lepotičje jutrovke nikedar ne pozabijo, zato pa pravi že prerok Jeremija: „Bo mar devica svoje lepотиje pozabila, ali nevesta svoj persni pas? moje ljudstvo pa je mene pozabilo brez števila veliko dni.“ (Jer. 2, 22.) Poleg kupne cene si pa izgovore nevestini stariši še gotovo številno plaščev, prazničnih oblek, denarnih darov za se in bližnje nevestine sorodnike. Vse to se ima izročiti na dan poroke. Nevesta ostane toliko časa pod ključem, dokler ženin ni plačal zadnjega vinarja. Ure in ure se večkrat prepirajo, ker se vsak išče koliker mogoče okoristiti.

V znamenje zaroke izroči ženin ali pa njegov oče nevestinemu očetu pisano ruto, v katero je zavit tolar mežidi (približno štiri krone našega denarja). Nad to ruto je poprej molil kerščanski duhovnik očenaš, pri mohamedancih pa molijo kak odlomek iz korana. Ko je vse to končano, se vsi zadovoljni razidejo. Ko pridejo domov, gredo ženinove sorodnice takoj na streho in naznanijo s prav čudnim ukanjem in cviljenjem celi okolici veseli dogodek.

Ženin in nevesta sta vsled zaroke že trdno zavezana. Le prav iz važnih razlogov bi se smela razdreti zaroka. Zaročenca ne smeta prav nič mej seboj občevati in govoriti, da, še videti se ne smeta. Ako sreča nevesta ženina na cesti, se mora stran obrniti in hitro zakriti svoj obraz. Tako beremo tudi že v prvi Mojzesovi knjigi, kako je

Rebeka, kakor hitro je zvedela, da je njen ženin Izak blizu „vzela svoje zagrinjalo, in se je zakrila.“ (I. Mojz. 24, 65.) Ako razdere brez veljavnega in važnega vzroka ženin zaroko, si sme nevesta prideržati vse, kar je od njega že dobila v dar.

Sedem ali vsaj tri dni pred poroko se prične pripravljanje in predpraznovanje. Mladeniči se razveseljujejo zvečer s tem, da predstavljajo ovce, kamele, ali kaj drugega. Ob enem napravijo razsvetljavo in nekak obhod na očitnem kraju, pri tem pa ploskajo z rokami in veselo vpijejo. V bližini visoko nakopičnega in užganega kresa plešejo mladi možje tako imenovano fantazijo. Pri tem se vstopijo v krog, ploskajo z rokami, mahajo z meči, mej tem ko eden v sredi kroga z mečem v roki uganja razne burke. Fantazija je največe razvedrilo in naj sijajniša zabava jutrovcev. Možje, žene in otroci, vse je zbrano okrog kresa, vsi gledajo to zabavo pozno v noč. Nevestine sorodnice in prijateljice pa gredo praznično pripravljene v mesto kupit obleke za nevesto. Ko se vračajo iz mesta, navadno veselo pojejo.

Dan pred poroko se ženin in nevesta vsak na svojem domu lepotičita in pripravlja se vse za pojedino potrebno. Žene in dekleta spremijo nevesto v kopel in ji pomagajo erdečkasto rumeno pobarvati si perste in zlasti nohte, mej tim pa prepevajo vesele poročne pesmi. Ženina pa pride dan pred poroko brivec brit. Mej tem, ko se ženin brije, je zbrana v hiši skoraj vsa mladina cele vasi, ki uganja raznoverstne burke in poje prav za to zložene pesmi. Potem se ženin praznično preobleče, pomaga mu pri tem ženinov drug, ali prijatelj, katerega omenja že sv. Janez v svojem evangeliju. Ko se to godi v hiši, so zbrane ženinove sorodnice na strehi in veselo pojo.

Ko je vse gotovo, gredo določeni dan — pri kristjanih navadno v nedeljo — v cerkev in sicer najpoprej možje sè ženinom v sredi, za njimi jaha gosto zagernjena nevesta, katero spremljajo žene in dekleta, ki veselo prepevajo. Po končani poroki spremijo veselo cvileče žene nevesto v očetovo hišo, ženina pa čakajo pred cerkvijo možje in mladeniči, veselo ploskajo, plešejo pred njim fantazijo in ga spremijo navadno v kako hišo blizu nevestinega doma.

Očetu in ženinu voščijo srečo in gredo zopet iz hiše na kako prostorno mesto, igrajo fantazijo in streljajo za dobitke do večera.

Zvečer se zbero k pojedini, h kateri je tudi nepovabljeni dobro došel, ako prinese darilo. Jedi dobe najpoprej moški, kar ostane dobe ženske, ki so pri pojedini ločene od mož. Navadno se postreže z rižem in mesom, s kavo in cigaretami. Po večerji razprostre drug ruto in nabira za novoporočenca darila, poleg katerih stoji navadno človek, ki se glasno zahvaljuje in povê, kaj je vsak daroval. To navado pa imajo le mohamedanci, kristjani pa izročê pred odhodom ženinu in nevesti svoj dar.

Slednjič se sliši veselo vpitje, ukanje in streljanje. To je znamenje, da je nevesta stopila iz domače hiše. Žene in dekleta jo s petjem in gorečimi bakljami spremijo na njen novi dom. Nevesta je praznično oblečena, gosto zagernjena, pred seboj pa derži meč. Ko pride pred svoj novi dom, odda meč, si pritisne nekoliko kvasu na svoje čelo in na duri in stopi z verčem vode na glavi v hišo. Še vedno zagernjena sedi nevesta v sredi ženstva v hiši. Okoli polnoči pride sel, ki naznači: „Ženin pride, hitite mu naproti!“ Žene in dekleta urno zapuste nevesto in hite sê svetilnicami naproti ženinu, ki prihaja sê svojimi tovariši. — Ta trenutek je imel Gospod pred očmi, ko je povedal priliko o nespametnih devicah. — Vrata se odpro, ženin vstopi in sname zagrinjalo nevesti raz obraz, z besedami: „V imenu Boga, ki je usmiljen in dobrotljiv“, ta pa poljubi ženinu spoštljivo roko. Še enkrat žele naj bližnji sorodniki novoporočenim srečo, potem pa jih zapuste. —

Silno veliko se gleda na to, da stopi nevesta kot devica v zakon. Veselejših dni od ženitovanja jutroveci ne poznajo. Pri ženitovanjih se ne zmenijo ne za včeraj, ne za jutri. Naj jih tarejo še tako velike skerbi, na vse to pozabijo, povsod se sliši in vidi le glas veselja in radosti. Prav zato pa primerja Gospod tako rad nebeško veselje sê ženitnino.

Življenje sv. Frančiška,

pisano od treh njegovih tovarišev, kateri so nekedaj
ž njim občevali.

P. H. R.

XLVII. POGLAVJE.

O posledkih čednosti.

Kjer je prava ljubezen in modrost, tam ni ne strahu ne neznanosti. Kjer je vboštvo z veseljem, tam ni poželjivosti ne lakomnosti. Kjer je mir in spomin na Boga, tam ni stiske, pa tudi ne pohajanja. Kjer strah božji straži hišo, tja noter ne more sovražnik. Kjer je vsmiljenje in razločevanje, tam ni zvijačnosti in goljufije.

XLVIII. POGLAVJE.

O kmetu, kateri je stopil v red.

Ko je blaženi Frančišek šel v cerkev neke vasi mesta Asiza, se je precej raznesel po celi vasi glas o njemu; tisti ljudje so ga namreč radi videli in še rajše poslušali. Ko je pa o tem slišal neki kmet izredne priprostosti, kateri je oral na svoji njivi, po imenu Janez, je precej hitel k njemu in rekel blaženemu Frančišku: „Jaz hočem, da me sprejmeš v red, ker že davno želim služiti Bogu.“

Premišljajoč blaženi Frančišek njegovo gorečnost, se je v Bogu veselil, ter mu rekel: „Ako hočeš biti našega življenja in društva, je treba, da se znebiš vsega, kar imaš, in je daš vbogim.“

Ko je on to slišal, je šel hitro na njivo, kjer je bil pustil vole, enega pripeljal k blaženemu Frančišku, ter rekel, da naj ga da vbozim, ker je to del njegove dedine. Blaženi Frančišek se je na to malo nasmehnil. Ko so pa to slišali njegova žlahta in njegovi bratje, kateri so bili še majhini, so prihiteli na mesto, in sè žalostnim glasom nazaj terjali

vola. Rekel jim je pa blaženi Frančišek: „Vola vam vernem, njega pa vzemem za brata“.

In ko mu je dal redovno obleko, ga je ponižno vzel za svojega tovariša. Bil je tako priprost, da je mislil, da je dolžen storiti vse, kar je delal blaženi Frančišek. Ko je blaženi Frančišek v kaki cerkvi ali pa kjer si bodi molil, ga je on hotel videti, zato da bi vse njegovo djanje in nehanje posnemal. Ako je torej blaženi Frančišek pokleknil ali pa roke kvišku povzdignil, ali pljunil, ga je on v vsem posnemal. Ko je blaženi Frančišek vse to zapazil, ga je zaradi te njegove priprostosti nekoliko pokregal, na kar mu on odgovori: „Brat, jaz sem obljubil storiti vse, kar storiš ti; zato te moram v vsem posnemati“.

Blaženi Frančišek je to jako občudoval in se veselil videč v njemu toliko čistost in priprostost.

On je pa potem začel tako napredovati v čednostih in lepem zaderžanju, da so se vsi bratje jako čudili njegovi popolnosti, in malo potem je vmerl v tisti sveti čistosti in priprostosti. Zato je pa blaženi Frančišek z velikim notranjim in zunanjim veseljem bratom pripovedoval o njegovem obnašanju, ne imenujoč ga brata Janeza, temuč svetega Janeza.

XLIX. POGLAVJE.

Kako je blaženi Frančišek od Jezusa Kristusa in papeža zadobil odpustek za sveto Marijo Angeljsko.

Ko je bil enkrat blaženi Frančišek pri sveti Mariji Porcijunkuljski, mu je po noči Gospod Bog razodel, kako naj gre k svetemu očetu papežu, gospodu Honoriju, kateri je takrat bival v Perudži, prosit odpustka za ravno tisto cerkev svete Marije Porcijunkuljske, katero je on popravil. Ko je zjutraj vstal, je poklical brata Maseja iz Marinjana, svojega tovariša, in se gospodu Honoriju predstavil, rekoč: „Sveti oče, ravno kar sem vam popravil eno cerkev; prosim Vašo Svetost, naj ji da odpustek brez daril“. Na kar so odgovorili, da to ni primerno, ker gdor prosi za odpustek, treba, da ga zasluži z darilom. In sveti oče mu še rečejo: „Povej mi pa za koliko let hočeš, in kak odpustek

naj dam tisti cerkvi?“ Sveti Frančišek odgovori: „Sveti oče, Vaša Svetost naj mi da duš, ne let“. Gospod papež pa odgovorijo: „Hočeš li duš?“ In blaženi Frančišek jim reče na to: „Sveti oče, hočem, ako je vseč Vaši Svetosti, da vsaki, gdor bo prišel v to cerkev skesan in spovedan, in kaker je treba, odvezan od mašnika, naj mu bodo v nebesih in na zemlji odpuščeni grehi in kazni od kersta do dneva in ure, ko bo stopil v rečeno cerkev“. Na to odgovorijo gospod papež: „Frančišek, kar prosiš, je imenitna stvar, ker rimski dvor ni nigdar podelil takega odpustka“. Blaženi Frančišek pa odgovori: „Gospod, kar jaz prosim, ne prosim v svojem imenu, mariveč v imenu tistega, kateri me je poslal, namreč našega Gospoda Jezusa Kristusa“. Na to so gospod papež precej odgovorili, trikrat ponavljajoč: „Nam je vseč, da dobiš tisti odpustek“. Gospodje kardinalji pa, ki so bili pričujoči, so rekli: „Pazite, gospod, ker, ako daste temu tak odpustek, boste vničili onkrajmorski odpustek“. Na kar papež: „Dali smo in podelili njemu ta odpustek; ne moremo, ni prav podreti, kar se je storilo, prenaredimo pa tako, da bo dovoljen samo za en navadni dan“. Nato pokličejo svetega Frančiška in mu rečejo: „Glej, zdaj dovolimo, da gdor si bodi bo prišel in stopil v rečeno cerkev po dobro opravljeni, skesani spovedi, naj bo rešen od greha in kazni. In to hočemo, da velja vsako leto za zmirom, ali samo za en navadni dan, od prvih večernic do večernic naslednega dneva“. Na to je blaženi Frančišek priklonivši se šel vun iz palače. Ko so pa gospod papež videli, da gre preč, so ga poklicali in rekli mu: „O priprosti človek, kam greš? Kje imaš pismeno dovoljenje tega odpustka?“ Sveti Frančišek pa odverne: „Sveti Oče, Vaša beseda mi zadostuje: ako je to delo božje, je bo vže Bog sam razglasil“.

Sv. Trojica v Slovenski goricah.

P. E. L.

A. Zgodovina cerkve.

(Dalje).

4. Frančiškani.

Od l. 1854.

Sinovi sv. očeta Frančiška Serafinskega so prišli k Sv. Trojici dne 23. julija l. 1854 in ta dan so bili tudi slovesno vmeščeni.

Nepopisno je bilo veselje vernikov pri dohodu novih dušnih pastirjev. Sprejeli so jih sè vso mogočo častjo. Skerbili so za to pred vsem čast. gospodje duhovniki, ki so bili do tedaj pri Sv. Trojici. Pričakovali so jih v procesiji farani, mnogo belo oblečenih devic in ogromna množica ljudstva. Na čelu številne duhovščine je sprejel nove dušne pastirje g. Frančišek Čepe, kanonik in dekan jarenski. Mej slovesnim zvonjenjem, godbo in streljanjem so spremili č. patre v cerkev. Vsa pot do hiše božje je bila olepotičena z vejevjem, z venci in cveticami. Ljudstva pa se je vse terlo, tako da jim je bila cesta preozka in so plotove in ograje pomežili. Cerkev je bila ne le od znotraj temuč tudi od zunaj okrašena. Ravno tako je bil olepšan samostan tudi po hodnikih od znotraj. Z godbo in streljanjem pa skoraj niso prenehali tisti dan. Streljalo se je malone v enomer do polnoči. Preč. g. Čepe je pred velikim altarjem vmestil prvega župnega upravitelja iz reda frančiškanskega, namreč č. p. Brunona Jesih. Naznanil je to tudi mnogobrojnemu zbranemu ljudstvu ter razložil pomen svečanosti. V imenu prevzv. knezoškofa in imenu Njegovega Veličanstva svitlega cesarja je namreč izročil frančiškanskemu redu župnijo, cerkev in samostan trojiški.

Kot prvi dušni pastirji so prišli k Sv. Trojici sledeči patri: Bruno Jesih, superior in župni upravitelj; Celestin Fošner; Benigen Andrenšek; Tomaž Žunič, nadalje dva fratra: Mihael Klamfar in Aljfonz Cie.

Stanje redovnikov v prvem času je bilo težavno. Samostan, hiše in shrambe so bile prazne, družina samostanska je bila le za prvi čas s potrebnim preskerbljena ter prepuščena milodarnosti dobroserčnih vernikov. Za službo božjo je bila v žagradu komaj najpotrebniša mašna oprava. Drugo preglavico in ne malo skerb je delala novim dušnim pastirjem slovenščina. Pastirjevali so že več časa zmirom v popolnoma nemških krajih. Za časa svojega študiranja se tudi takrat niso učili nič slovenskega jezika. Saj se je prigodilo, da niso znali mašniki po dolgem času svojega učenja v popolnoma nemških šolah niti apostoljske vere in rožnega venca v slovenskem jeziku moliti. Naši patri pa, ki so prišli k Šv. Trojici, so bili poverh že priletni in so morali pričeti pridigovati in učiti v svojem jeziku, koliker so se ga nekdanj v domači hiši naučili in od tedaj še pomnili. Tak začetek je bil gotovo jako težek. Poverh je samostansko poslopje in deloma tudi cerkveno že težko čakalo popravila.

Ko je torej na dan vmeščenja preč. p. Bruno Jesih, novi samostanski predstojnik in upravitelj župnije stopil na pridiznico, je bilo vse radovedno, kako bo pozdravil prvič zbrane vernike. Dolgo je molčal in nič ni spregovoril na pridiznici. Po dolgem molku pa so bile njegove perve besede: „Pomagajte mi križ nositi.“ Tako nam pripovedujejo tisti, ki so ga slišali. In res pomagali so, tako č. gospodje duhovniki sosednih župnij kaker verniki, nekaj pa bližnji frančiškanski samostani. Blagi predstojnik si je pridobil kmalu serca vseh.

P. Bruno Jesih je bil rojen v Svetinjah dne 3. marca 1811, vmerl je v Gradcu 17. sept. 1881. Oskerboval je kot superior trojiško župnijo od 1854—1862 in od 1873—1881, torej v celem 16 let. Med tem je tudi kot prvi predstojnik v mariborskem samostanu vodil frančiškansko družino.

Mimo mnogih manjših popravil je oskerbel preč. p. Bruno Jesih novi podzid visokemu samostanskemu věrtu, ki se je bil porušil, novi altar brezmadežnega spočetja Device Marije pod korom, posebno pa dve versti stopnjice, ki peljejo od cerkve do velike ceste. Stopnjice so iz celega kamna černogorske rude pri Ptuj. Dokončal je to delo njegov naslednik preč. p. Benigen Andrenšek.

Litanije Jezusovega Serca.

P. B. R.

(Dalje).

9. Serce Jezusovo, posoda pravice in ljubezni.

Kedor hoče Jezusovo Serce prav častiti, ga mora pred vsem prav poznati. Koliko nasprotnikov je že imelo to češčenje! Zakaj? Največ zato, ker jih je dosti, ki nimajo zapopadka o pravem češčenju Jezusovega Serca, ker jih dosti ne pozna Gospodovega Serca. — Novi, deveti klic, nas prav posebno seznanja z Jezusovim Sercem, ko pravi, da je posoda pravice in posoda ljubezni.

V presv. Sercu Jezusovem ste združeni pravica in ljubezen; pravično pa tudi ljubezni polno je božje Serce. Kako lepo nam to pojasnjuje sveti križ Jezusov! Kaj družega je napotilo Sinu božjega, da nas je odrešil na križu, kaker pravica in ljubezen njegova. — Božje veličanstvo je bilo z grehom prvih starišev žaljeno, človeški rod je zaslužil večno pogubljenje — to je tirjala pravica božja. Ljubezen božja pa je želela prizanesti ljudem. Sin božji je zadostil na križu obojni zahtevi. Iz ljubezni do nas je vmerl na križu. Njegovo Serce je tedaj res posoda pravice in ljubezni.

Da je temu tako, verniki na zemlji, keder prejmemo zakrament sv. pokore, še zmirom skušamo. — Božja pravica zahteva zadoščenje za žaljenja. Treba jih je iz serca obžalovati, terden sklepati storiti, božjemu namestniku razodeti svoje grehe in zadostiti za nje. Ljubezen božja pa nam pregleda zadolženje in kazen, ki smo si jo nakopali z grehi.

Kaker mi verniki na zemlji, tako skušajo tudi duše v vicah, da je Jezusovo Serce res posoda pravice in ljubezni. Očiščujejo se v vicah, bridko terpijo tamkaj — do zadnjega vinarja treba plačati pravici božji; ali poseže vmes tudi ljubezen Jezusovega Serca. Ljubeznivo jim nakloni dragocene sadove sv. maše, nakloni jim molitve in druga dobra dela vernikov, ki jih leti darujejo zanje Bogu.

Slednjič se bo pokazalo Serce Jezusovo ko posoda pravice, ko bo na sodnji dan povernil in poplačal vsacemu po zasluženju njegovih del; pokazalo se bo pa zopet tudi ko posoda ljubezni, ko bo poplačal pravičnim preobilno vse, kar so storili dobrega iz ljubezni do njega.

V čem potemtakem obstoji pravo češčenje Jezusovega Serca, po povedanem ni težko vgeniti. Pred očmi moramo imeti pravico in ljubezen božjega Serca — oboje moramo imeti v časti: pravico njegovega Serca s tem, da se varujemo ž njo navskriž priti, ljubezen pa na ta način, da zaupamo vsmiljenju, ki ga ima z vbogimi grešniki.

Če tako ravnamo, častimo prav Jezusovo Serce.

10. Serce Jezusovo, dobrote in ljubezni polno.

Umeti 10. klic litanij Jezusovega Serca pač ni težava, saj nam je na prvi hip jasna vsaka beseda. Pravi ta klic, da je Serce Gospodovo dobrote in ljubezni polno. Da se tega prepričamo, ni treba drugega, kaker vzeti v roke sv. evangelij in ga brati. Tu imamo božjega Odrešenika opisanega kakeršen je bil v resnici, in skoro na vsaki strani sv. evangelija beremo lahko kaj lepega, plemenitega o Gospodu. Kar nam evangelisti sporočajo o njegovem življenju, to je najboljši dokaz, da je bilo njegovo Serce res dobrote in ljubezni polno.

Pa smo že taki mi Adamovi otroci, da nam to, kar je storil Bog dobrega pred davnim časom drugim ljudem, ne seže nič kaj do serca. Mi mislimo pred vsem na-se in vprašamo: kaj imam jaz od tega? Zato bomo sedaj pogledali, kako je tudi do nas Serce Jezusovo polno dobrote in ljubezni.

Pervo adventno nedeljo slišimo vsako leto znane besede sv. Pavla: »Bratje, noč je prešla, dan pa se je približal... čas je, da od spanja vstanemo.« (Rim. 13. 11. 12). Te besede so veljale kerščenim paganom. Noč, ki jo meni tu sv. Pavel, je bila v razumu in v sercih paganov. Grozno temna je bila, zakaj resnice niso več poznali. Paganski pa je bil tedaj skoraj cel svet, tudi naši kraji. Slednjič se je približal dan, resnica je prišla na svet v podobi Jezusa

Kristusa. On je prinesel luč na svet, svoj božji nauk, da bi pregnal nevednost, zmoto, temo. — Tudi ti, dragi bravec, si tako srečen, da lahko hodiš v tej luči, zakaj sv. kat. cerkev ti oznanjuje prav tisti nauk, ki ga je prinesel Jezus iz nebes. In ne da bi bil to kako zaslužil, si prejel ta neprecenljivi dar — nauk Kristusov, ki te vodi proti nebesam. Mari ni tedaj Gospodovo Serce dobrote in ljubezni polno tudi do tebe, ker ti je podelilo nepopačen nauk resnice, to nebeško luč, ki te vodi v srečno večnost? —

Vera nas uči, da pride človek na svet omadeževan z izvirnim grehon, ne ko otrok ljubezni, mariveč ko otrok jeze. Tako je bilo tudi s teboj. Toda kmalu po rojstvu so te nesli v cerkev k sv. kerstu. Nekaj čudovitega se je zgodilo tedaj s teboj. Pri sv. kerstu si bil v drugič rojen, rojen ko otrok božji. Od tistega časa moreš klicati h Bogu: ti si moj oče, jaz sem tvoj otrok. Tvoje kraljestvo je moja dediščina, tvoja moč in modrost moje varstvo in bramba.

Komu se imaš za to popolnoma nezasluženo srečo zahvaliti, gotovo veš. Svojemu Odrešeniku, kajne, njemu ki ti je kupil vse to za ceno svoje sv. Rešnje Kervi.

Če beremo v sv. evangeliju, kako je Gospod bolnike ozdravljaj, lačne nasičeval, žalostne tolažil, z eno besedo, kako je bil do vseh dobrotljiv, skoro smo malo nevoščljivi tistim srečnim, ki so tedaj živeli. Saj ima vsak kaj tacega, kar mu včasih serce teži, in bi rad, da bi mu sam Gospod pomagal. Ako pa stvar od prave strani pogledamo, spoznamo, da nismo nič na slabšem od njih. Kar je delal Gospod Jezus tedaj, to dela tudi še sedaj. Kje? V zakramentu sv. pokore. Tam celi dušne rane, tamkaj obuja na duši mertve v življenje, tamkaj deli tolažbo in mir serca.

Ali ni potemtakem njegovo Serce dobrote in ljubezni polno tudi do nas? — Kaj naj rečemo še le o zakramentu presv. Rešnjega Telesa, kjer se daje našim dušam v hrano kjer ne stavi meje mogočnosti in modrosti svoji — zakaj, več in kaj boljšega od samega sebe še Bog ne more in ne ve dati.

Res, Jezusovo Serce je polno dobrote in ljubezni, ker ga je nagnilo, da je storil toliko in toliko stori za ljudi. Naša sv. dolžnost pa je, da hvaležno pripoznamo dobrote

in ljubezen Gospodovo, si jih v prid obračamo ter na ta način veselje delamo njegovemu Sercu.

Nekaj o vesoljni odvezi tretjerednikov in tretjerednic v samostanih živečih.

Zadnjemu spisku o odpustkih tretjerednikov v duhovnih hišah skupaj živečih imamo dostaviti še to :

Vesoljna odveza se sme dajati v spovednici po sveti odvezi vsakemu posebe, ali pa ločena od spovedi. Zunaj spovednice daje vesoljno odvezo samostanski predstojnik, pri redovnicah 3. reda pa njihov spovednik ali drugi od škofa pooblaščen duhovnik (S. C. Ind. 11. Feb. et 27. Maji 1903) vsem skupaj zbranim. — Vesoljna odveza se sme dati tudi na predvečer (in vigilia) pred za njo določenimi dnevi (S. C. Ind. 26 Aug. 1895) bolnim klarisam in (vsled dekr. S. C. Ind. 28. Aug. 1903) tudi samostanskim tretjerednicam, da, celo mej osmino tistega praznika ali dne (S. C. Ind. 21. Maji 1892). To velja pa samo za posamezne po sv. spovedi.

A.

Prporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje 3. reda skupščine goriške: Matija (Frančišek) Lepej iz Gorice; kobiljeglavske: Terezija (Frančiška) Pipan iz Komna; trojiške: Terezija Kos, Katarina Stöger, Frančišek Perko iz trojiške župnije, Uršula Zimonič, Jera Lešnik, Terezija Petek od Sv. Ruperta, Marija Lukman od Sv. Boljfenka pri Središču, Margareta Hel iz Grada (Ogersko), Ana Lovrenčič in Karl Šiško od Sv. Benedikta, pč. gosp. Frančišek Toplak župnik pri Sv. Lenartu pri Veliki Nedelji, Ferdinand Kovačec in Marija Lah od Sv. Lenarta pri Veliki Nedelji, Marija Vučina od Sv. Andraža, Barbara Novak od Sv. Antona, Ivana Fekonja iz Negove, Marija Poženel iz Idrije; gorjanske: Rok (Anton) Brajec, Marija (Elizabeta) Koželj.

Nadalje se priporočajo v pobožno molitev: prečast. monsinjor Ivan Abram v svoji dolgi bolezni in visoki starosti; Ana Kolar v Soboti na Ogorskem, da ne bi brez sv. zakramentov vmerla; priporoča tudi svojega zeta; Peter Ipavec od Škodnikov priporoča ponesrečenega otroka Petra Andreja Ipavca, da bi mu ozdravela zlomljena noga; K. H. iz K. za milost, da bi bila sprejeta v samostan; neka

žena iz Noveštifte sebe, svojo družino in vse svoje posestvo v dober namen; neka oseba svojega brata ravno tako; tri dekleta, da bi svoj namen srečno dosegle; H. T. v P., da bi se ji zdravje popolnoma vterdilo in da bi vedno spolnjevala sv. božjo voljo; G. G. v G. priporoča neko dete, ki je vsled prestane bolezni oglušilo, da bi mu Bog dal sluh nazaj na priprošnjo sv. Franciška in D. M.; J. Cedilnik za ozdravljenje zlomljene roke; neka tretjerednica priporoča svojega brata v važnih zadevah; neka druga svojega g. župnika za ozdravljenje bolne noge; Fr. H. za pomoč v domačih zadregah.

Zahvala za vslišano molitev.

Predstojništvo nekega ženskega samostana se čuti zavezano, sv. Antonu javno se zahvaliti za dvojno milost, katero je v zadnjem času izprosil temu zavodu. Pretečeno zimo je bila S. M. B. začela tako hudo kašljati, da je vse menilo da ima že jetiko.

Morala je zapustiti svojo službo in se podati v milejši zrak. Tam je našla v frančiškanski cerkvi jako češčeno podobno sv. Antona. Začne se mu se zaupanjem priporočevati in kmalu popolnoma ozdravi. Zdaj zopet opravlja svojo težavno službo, ne da bi čutila nasledkov svoje bolezni.

Ravno tisti zavod si je bil zavolj štirih drugih svojih udov v velikih skerbeh. Prepričan je, da le po priprošnji sv. Antona Pad. so vse štiri sestre srečno dopolnile težke pogoje svojega vzvišenega poklica. Zato se izreka sv. Antonu naj pobožnejše zahvala za njegovo mogočno priprošnjo.

Nadalje naznanjajo svojo zahvalo za vslišano molitev: F. C. C., da je srečno prestal operacijo; Franc Lavrenčič z Verhpolja, da je po devetdnevni čast sv. Antonu Pad. ozdravljen bil močnega terganja v herbtu; J. Š. na Kerki za dvakratno vslišanje v hudi bolezni (kerču); neki mladenič, da je bil vslišan v nevarni zadregi ko vodnik Marijine družbe; M. Š. za zdravje zadobljeno po hudi bolezni; S. T., da je bila neka žival nesreče oteta; K. H. za prejeto milost; H. T. za rešitev od dolgoletne bolezni in iz hudih dušnih stisek; P. J. za ozdravljenje; F. P. za ozdravljenje od hude bolezni; neki mladenič za razsvetljenje sv. Duha, da se je spovedal nekih pozabljenih grehov; M. C. za hitro ozdravljenje bolne živine; A. D. za ozdravljenje nevarno bolnega brata po priprošnji M. D. »zdravja bolnikov« in sv. Antona Padovanskega; Fr. H. za pomoč v dušni zadregi; N. C. odvernjenje nevarnosti pri neki telesni poškodbi.